

[Dahlgaard.]

vej. Efter min bedste overbevisning er det også en kendsgerning, at for første gang er der fra dansk side truffet en foranstaltning, som ikke blot vil medføre mere eller mindre venskabelige reaktioner på det officielle plan, men som i det Sverige, der i øjeblikket kæmper med arbejdsløshedsproblemer, også vil blive mødt med en folkelig reaktion. Jeg er som sagt temmelig overbevist om dette, og det gør mig betænkelig. Det burde også gøre regeringen betænkelig.

De skavanker, der knytter sig til lovforslaget, og hvoraf regeringen indrømmer nogle, skal opvejes af alle de herligheder, provenuet af afgiften skal anvendes til. Herom er noget antydnet, men kun lidet sagt klart. Vi må indtil videre gå ud fra, at man stiler mod en dirigeret eller styring, som det hedder i det finere sprog, af erhvervslivets kapitalgrundlag efter de principper, vi har hørt om i de senere års offentlige diskussion. Regeringen ved, at der er principielle forskelle mellem mit partis syn og regeringens syn på dette punkt. Der er også principiel forskel mellem erhvervslivets og regeringens syn. Det forklarer måske det hastværk, regeringen har haft med at sætte sig på de midler, importafgiften nu engang vil indbringe. Så har man ligesom noget at handle med, når man skal møde erhvervslivet ved næste korsvej.

Vi kan for nærværende kun forholde os afventende over for regeringens næste udspil. Efter de sidste 36 timers begivenheder er vores skepsis ikke blevet mindre, end den var før.

Ved første behandling udtalte hr. Poul Dam undren over, at regeringen startede sin virksomhed netop med denne importafgift. Socialdemokratiet og socialistisk folkeparti mødes nu i en flertalsbetænkning. Vi ved ikke, om socialistisk folkeparti har fået løfter af nogen art for sin medvirken, og vi får det vel heller ikke at vide ved denne lejlighed, men en opfordring skal dog ikke mangle.

Jeg går ud fra, at det ikke kan tænkes, at hverken Grønlandsministeren eller hr. Johan Nielsen har fået stillet noget i udsigt for deres helt afgørende indflydelse på den økonomiske politik, der skal føres i området mellem Gedser og Skagen, en medvirken,

som altså gør det unødigt for regeringen at tage hensyn til 88 mandater i folketinget.

Man har under udvalgsarbejdet fra socialdemokratiske side spurgt: ja men hvad vil de andre partier, hvad vil de sætte i stedet? Man kan stille sig det spørgsmål, om det lovforslag, vi behandler, er af en sådan karakter, at man, hvis man ikke vil medvirke til dets gennemførelse, er forpligtet til at sætte noget andet i stedet. Det mener jeg i og for sig ikke. Men jeg vil da gerne erindre om, at jeg allerede under første behandling i går påpegede det ulogiske i, at regeringen angriber langsigtede økonomiske balanceproblemer forårsaget af indenlandske faktorer med kortsigtede forholdsregler over for vor samhandel med udlandet.

Det radikale venstre har i sit program om problemer og løsninger for de kommende 5 år sagt en hel del om, hvad vi vil. Vi mener, at regeringen burde have optaget forhandlinger med arbejdsmarkedets parter allerede nu med sigte på, at indkomstopgøret i 1973 kan medvirke til at stabilisere økonomien, herunder priser og omkostninger. Det er nu, et sådant initiativ bør tages.

Vi peger på reformer af kreditydelsen til nyetableret og risikobetonet virksomhed og til teknologisk udvikling. Vi peger på konjunkturregulerende fonds inden for de enkelte virksomheder og på økonomisk demokrati som et middel til at bringe løntagere og virksomhedsejere til at samvirke om øget kapitaldannelse. Hvad angår målsætningen, tror jeg i og for sig, at vi godt kunne møde regeringen og socialdemokratiet i mangt og meget i disse henseender, selv om vore veje altså er forskellige.

Mit parti beklager, at regeringen har fremsat sit lovforslag om midlertidig importafgift, og vi beklager, at det skal trumfes igennem på det spinkle parlamentariske grundlag, som de nordatlantiske mandater udgør. Det er en start, som unødigt har besværliggjort forholdet mellem socialdemokratiet og det radikale venstre. Jeg vil gerne på mit partis vegne udtale håbet om, at lovforslaget og dets vedtagelse og proceduren for dets behandling ikke er udtryk for en langsigtet linje i regeringens forhold til folketingets partier. Mit parti kan ikke medvirke til dette lovforslags vedtagelse.